

„Békesség nektek!” – így szólítja meg Jézus a tanítványait, akik ehelyett rögtön megijednek, félnek, majd még a többszöri győzködés ellenére is kételkednek. Úgy tűnik, hogy gyakori szokásuk volt félni, ami a sok csoda fejében eleinte, azt hiszem, érthető. Mégis furcsa lehet, hogy a számos csodatétel után is még képesek voltak ugyanúgy félni.

Ezek után még neki kell megmagyaráznia azt is, hogy miért történt mindez. „Ezeket mondtam nektek”, hangzik el. Picikét olyan számomra, mintha szórakozottan a szemükre vetné, hogy „De hát én megmondtam, nem figyeltetek?”, de akár a félelmeikkel, akár az értetlenkedéssel szemben is mindig türelemmel van a tanítványai felé. Elsőre gondolhatom, hogy milyen otrombák, hiszen együtt éltek vele, és követték, mégsem értették meg, de ha ezt a vonalat követném, hamarosan elszégyellhetném magamat. Hiszen ők új tanításokkal szembesülő, átlagos emberek voltak. Én pedig már ezekben a tanokban nőttem fel, és bármennyi kisebb vagy nagyobb csodát megélhetek, mégis mindig marad bennem félelem mint a hitem árnyéka. Talán ez a hasonlóság is segít kapcsolódni a tanítványokhoz. Mennyivel könnyebb ez így, mintha ők megértenék, én meg nem érteném, hogy velem van-e a baj, hogy nem tudom mindig leszűrni a tanulságot. Biztosít abban, hogy Jézus átlagos emberként is követhető. Segít engem, hogy magaménak érezzem Jézus tanításait és a tanítványokhoz intézett utolsó szavait.

Mi segít abban, hogy a hitem felülkerekedjen a félelmeimen?

Milyen cselekedeteimmal tehetek tanúságot a Jóistenről?

Újvári Gergely, Budapest